

CHỜ XE BUS

Xe bus thì đưa đón mọi người trẻ cũng như già, từ nơi này đến nơi kia, nếu tâm trạng hồi hã và bận rộn, chắc là không cảm giác rằng nên cảm ơn nó vì mình đến nơi mà không phải lỡ việc. Ít khi ngồi trên xe bus, vì ít khi đón xe bus, thảnh thơi rồi cũng có những cảm nghĩ khi mình ngồi đón nơi trạm xe.

Người ngồi đón chỉ lác đác có bốn người, hai người đàn ông cỡ tứ tuần, rồi cùng hai phụ nữ đứng tuổi, bên cạnh là anh chàng trẻ đứng bên cạnh, tôi phải tìm chỗ ngồi bên ngoài nhà chờ ở trạm bus. Trong trí nhớ hiện ra bao nhiêu suy nghĩ, nhớ nhất là câu chuyện thời cấp sách.

Nghĩ chuyện về trước hơn 25 năm, cũng đi xe đạp đến trường, rồi quẹo sang đường Cao Thắng, một chiếc xe Honda trên đường Ba Tháng Hai, chạy đến rất nhanh đụng vào xe mình, té xuống và chắc chắn ai cũng hình dung ra cái niền rồi cong vẹo, đứng như thần vì những ngày đầu ngồi trên chiếc xe đạp đi học trên đường phố Sài Gòn, như thằng khờ ra tỉnh, mất hồn và chẳng dám nói gì, rồi hỏi anh chạy xe

‘Tại sao chạy nhanh quá?’

‘Cô chạy sai’ anh nói

‘Anh chạy ẩu quá’ tôi tiếp

Thế rồi giằng co vài phút, kết thúc tôi phải vác xe vô tiệm kế bên sửa, rất uất ức vì mới đi học làm gì có lương mà muốn làm gì thì làm và khờ như bụt, lỗ nặng rồi. Sau đó, tôi gửi xe sang nhà gần đó, gửi xe và đón xe bus đến trường, khi lên xe người thì đông chật ních, chỉ có một chân đứng một chân không và cầm dây đeo phía trên, chỉ nửa người là có điểm tựa còn lại là không, ai cũng muốn đè lên nhau để mà có chỗ tựa. Rồi xe chạy qua nhiều trạm đến trường, khi xuống bến xe đổ thì hơi ới, túi sách đeo nào tập nào viết nào sách, còn nguyên mà cái miệng túi mở toét, tiền không cánh mà bay, tức lắm mà chẳng biết làm gì, một ngày hai cái xui, mà người đời hay nói *họa vô đơn chí*.

Trời chuyển mưa, khí hậu lạnh lạnh, nhưng dọc đường lúc nào cũng treo những giỏ hoa trang trí trên những cột đèn trông đẹp mắt. Xe dừng lại đúng giờ, bước lên xe với cái thẻ cho nó áp vào máy kêu títt rồi nó tính tiền.

Trên xe, nhìn xung quanh già nhiều hơn trẻ, vì người già đi chợ, còn trẻ thì đi làm bằng xe của riêng mình, những người trẻ đi xe bus là những người không thích trả thuế xe, xăng, bảo hiểm và mất thời giờ trên xe nếu đi đoạn đường ngắn do kẹt xe. Hoàn cảnh chẳng ai giống ai, có người muốn đi xe của riêng mình cho khỏi mất công chờ đợi, với nhiều lý do mới đi xe bus. Lấy một chỗ ngồi, vì xe không đông như ở Việt Nam hay nơi khác. Gặp một ông lớn tuổi khoảng trên dưới 60 tuổi hỏi tôi

‘Cô là người nước nào?’

‘Việt Nam’ tôi trả lời

‘Cô có biết ông Võ Nguyên giáp không?’ ông hỏi

‘Biết chút chút vì ông già tôi trẻ’ tôi trả lời

‘Tụi tôi có đọc sách về ông này và biết nhiều’ ông nói, tôi không nói thêm nữa

‘Tôi biết DAKAO’ ông nói

‘Ở đâu?’ tôi hỏi

‘Sài Gòn’ ông trả lời

‘Sao ông biết?’ tôi thắc mắc

‘Tôi đọc sách về ẩm thực’ ông trả lời

‘Tôi rất thích nem’ ông tiếp (là chả giò của người Miền Nam, tên les nems là từ người Bắc mà ra).

Cuộc chuyện trò cũng khá thú vị, ông cho tôi danh thiếp, là người làm trong môi giới nhà tại thủ đô. Nhưng ông đọc từng chi tiết một về con người và ẩm thực của Việt Nam mặc dù ông không có ai quen biết, chỉ ăn thức ăn Việt Nam qua các nhà hàng ở đây, vậy mà ông mua sách, xem phim tài liệu của Tây nói về con người Việt Nam và chiến tranh với Pháp thuộc những năm xảy ra ở Điện Biên Phủ, xem ra ông còn rành hơn tôi. Người Pháp quan tâm vấn đề này là chuyện thường tình, đây là người Bỉ, không có quan hệ trong chiến tranh Việt Nam, vậy mà họ là những người làm cho chúng ta suy nghĩ, người Việt Nam chúng ta ít quan tâm đến các nước Phương Tây, như văn hóa hay lịch sử huông chi là ẩm thực, nếu có thì rất ít, nhưng ngược lại họ quan tâm đến chúng ta không phải là ít, vì khi họ muốn đến thăm nơi nào đó, thì họ tìm hiểu tận gốc vấn đề chứ không hời hợt qua loa.

Xe dừng, rồi bước xuống trạm, rẽ sang hướng khác nhưng trong lòng suy nghĩ về người Việt Nam, liệu khi người nước ngoài vào Việt Nam, thì người Việt chúng ta có bao nhiêu người hiểu về văn hóa lịch sử của các nước Phương Tây ?

Đón xe bus, cũng là một kỷ niệm thú vị, ngồi đó nhưng lòng nghĩ về nơi khác, chỉ có những người có tâm hồn bay bổng mà thôi, có mấy ai mà nghĩ rằng đi xe bus là thi vị!